

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/113/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112216491
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6112216491.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci navrhovateľky S. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. L.. XXXX/XA, XXX XX J., štátnej občianky SR, zastúpenej JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Radlinského 17187/, 026 01 Dolný Kubín proti odporcovi Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 52 Bratislava, Staré Mesto, IČO: 00 166 481, o náhradu škody v sume 1 814,42 € s prísl. na odvolanie odporcu zo dňa 20. 11. 2013 proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. 13 C/165/2012-122 zo dňa 08. 10. 2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľke 1. 814,42 € spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 12. 11. 2011 až do zaplatenia a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia ako aj vo výroku, ktorým bol odporca zaviazaný nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 1 211,33 € pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. Jozefa Poláka vedeného vo E., a.s., č.ú. XXXXXXXXXX/XXXX, VS XXXXXX v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Vo výroku, ktorým súd návrh vo zvyšnej časti zamietol zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke 1 814,42 € spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 12. 11. 2011 až do zaplatenia v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti bol návrh zamietnutý.

Odporca bol zaviazaný nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 1 211, 33 € pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. Jozefa Poláka, vedeného vo E., a.s., č.ú. XXXXXXXXXX/XXXX, VS : XXXXXX v lehote do d15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Navrhovateľka sa návrhom doručeným dňa 06. 07. 2012 domáhala proti odporcovi práva na zaplatenie sumy 1 814,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 27. 09. 2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodnila tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 09. 2011 uzatvorenej medzi C. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX K. T. ako postupcom a navrhovateľkou ako postupníkom, nadobudla navrhovateľka žalovanú pohľadávku voči odporcovi vrátane príslušenstva. Táto pohľadávka vznikla z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným trestným stíhaním a nezákonným rozhodnutím o väzbe orgánmi činnými v trestnom konaní vedenom proti postupcovi a to uznesením vyšetrovateľa KÚV PZ Banská Bystrica KÚV - 130/10 - 98 zo dňa 19. 11. 1998, obžalobou prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici Kv 10/03 zo dňa 14. 05. 2003 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 93/98 zo dňa 21. 11. 1998 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8 Tpo 209/98 zo dňa 21. 12. 1998. Žalovaná suma pozostáva jednak z náhrady škody spočívajúcej vo vynaložených

nákladoch právneho predchodcu navrhovateľky na trovy obhajoby v trestnom konaní vo výške 997,29 Eur uplatnenej v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a jednak z náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej právnemu predchodcovi navrhovateľky rozhodnutím o väzbe a neoprávneným pozbavením osobnej slobody vo výške 817,13 Eur uplatnenej v zmysle § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. a vyčíslenej v zmysle § 17 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012. Celková dĺžka väzby právneho predchodcu navrhovateľky trvala 77 dní (od 20. 11. 1998 do 05. 02. 1999, z toho 41 dní v roku 1998 a 36 dní v roku 1999). Jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za rok 1997 predstavuje sumu 10,21 Eur a za rok 1998 sumu 11,07 Eur, preto nemajetková ujma za 77 dní väzby je uplatnená vo výške 817,13 Eur (10,21 Eur x 41 dní väzby v roku 1998 + 11,07 Eur x 36 dní väzby v roku 1999). Právny predchodca navrhovateľky v súlade s § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to listom zo dňa 20. 09. 2011. Nakoľko žiadosti právneho predchodcu navrhovateľky vyhovené nebolo, domáha sa navrhovateľka svojho práva súdnou cestou.

Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že uplatnený nárok navrhovateľky neuznáva. Návrh navrhol zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko jemu podriadené zložky konali lege artis.

Odporca na pojednávaní ďalej uviedol, že podľa jeho názoru by sa v danom prípade malo postupovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., pretože rozhodujúce skutočnosti ohľadne podania obžaloby, rozhodnutia o väzbe sa stali pred 01. 07. 2004. V rámci tohto právneho predpisu je jediným zástupcom štátu (na prerokovanie nároku na náhradu škody) Ministerstvo spravodlivosti SR, nie je možné nejakým spôsobom vybrať takéhoto zástupcu postupom podľa ust. § 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z. Čo sa týka uplatnených úrokov z omeškania, odporca namietal, že právne predpisy a judikatúra vylučujú, aby boli priznané tak, ako to požaduje navrhovateľka (odo dňa nasledujúceho po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku odporcovi). Má za to, že prípadné omeškanie by mohlo nastať buď v čase po podaní odpovede zo strany odporcu právnemu predchodcovi navrhovateľky, resp. po uplynutí 6 mesiacov a to na základe tej skutočnosti, ktorá nastane skôr. Ďalej odporca namietal náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú bez splnenia náležitostí v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nemožno priznať, preto trval na výsluchu svedka C. X..

Právny zástupca navrhovateľky na pojednávaní viedol, že vypočutie spomínaného svedka považuje jednak za nadbytočné, pretože tento svedok sa vie vyjadriť len k tomu, že skutočne v tom čase bol vo väzbe a jednak neekonomické, pretože s najväčšou pravdepodobnosťou je v súčasnej dobe vo výkone trestu v Žiline.

Súd vo veci vykonal dokazovanie zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 09. 2011, uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 93/98 zo dňa 21. 11. 1998, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8Tpo 209/98 zo dňa 21. 12. 1998, uznesením krajského prokurátora v Banskej Bystrici č. 1 Kv 96/98 zo dňa 05. 02. 1999, obžalobou zo dňa 14. 05. 2003, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/5/2004 zo dňa 09. 09. 2010, vyčíslením trov obhajoby zo dňa 16. 09. 2010, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 28. 09. 2010, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 20. 09. 2011, predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody zo dňa 11. 11. 2011, výsluchom účastníkov, písomným podaním právneho zástupcu navrhovateľky zo dňa 17. 04. 2013 vrátane príloh, čestným prehlásením zo dňa 31. 07. 2013 a zistil tento skutkový stav:

Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 09. 2011 postúpil postupca C. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX K. T. na postupníka - navrhovateľku pohľadávku voči dlžníkovi - odporcovi vo výške 1 814,42 Eur s príslušenstvom. Podľa čl. I zmluvy postúpená pohľadávka vznikla z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným trestným stíhaním a nezákonným rozhodnutím o väzbe orgánmi činnými v trestnom konaní vedenom proti postupcovi a to uznesením vyšetrovateľa KÚV PZ Banská Bystrica KÚV - 130/10 - 98 zo dňa 19. 11. 1998, obžalobou prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici Kv 10/03 zo dňa 14. 05. 2003 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 93/98 zo dňa 21. 11. 1998 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8 Tpo 209/98 zo dňa 21. 12. 1998.

Uznesením vyšetrovateľa KÚV PZÚ Banská Bystrica KÚV- 130/10-98 zo dňa 19. 11. 1998 bolo voči C. X., nar. X XX. XXXX (ďalej "právny predchodca navrhovateľky") vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal právny predchodca navrhovateľky sťažnosť, ktorú prokurátor ako nedôvodnú zamietol.

Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. Tp 93/98 zo dňa 21. 11. 1998 rozhodol o vzatí právneho predchodcu navrhovateľky do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podal právny predchodca navrhovateľky sťažnosť ústne do zápisnice na neverejnom zasadnutí. Krajský súd v Banskej Bystrici na neverejnom zasadnutí dňa 21. 12. 1998 túto sťažnosť prejednal a vydal uznesenie sp. zn. Tpo 209/98, ktorým napadnuté uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zrušil a zároveň zobral právneho predchodcu navrhovateľky do väzby podľa § 68 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného zákona s určeným začiatkom trvania väzby od 20. 11. 1998 o 14:20 hod., s miestom výkonu väzby ÚZVJS Banská Bystrica. Na základe príkazu Okresného súdu Banská Bystrica č. Tp 93/98 zo dňa 11. 01. 1999 bol právny predchodca navrhovateľky premiestnený z Ústavu na výkon väzby Banská Bystrica do ÚVV Leopoldov v čase od 11. 01. 1999 do 31. 01. 1999 a prepustený na slobodu uznesením krajského prokurátora v Banskej Bystrici č. 1Kv 96/98 zo dňa 05. 02. 1999. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici podal dňa 14. 05. 2003 na Okresný súd v Žiari nad Hronom obžalobu proti právnenému predchodcovi navrhovateľky za účasti vo forme pomoci k trestnému činu sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 248 ods. 1,5 Trestného zákona. Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením sp. zn. 2T 136/03 zo dňa 17. 09. 2003 trestnú vec zastavil z dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, keď dospel k záveru, že trestné stíhanie je neprípustné. Na základe sťažnosti generálneho prokurátora SR, Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 17/2004 zo dňa 14. 07. 2004 rozhodol tak, že predmetné uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom zrušil a prikázal mu vec v potrebnom rozsahu znovu prejednať a rozhodnúť. Okresný súd v rámci nového prejednania obžaloby uznesením vec postúpil na rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

Z plnomocnenstva zo dňa 27. 01. 2010 mal súd preukázané, že X. splnomocnil JUDr. Jozefa Poláka, advokáta so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1718, aby ho zastupoval v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5T 5/04. Vo veci bolo dňa 07. 04. 2010, 17. 05. 2010 a 09. 09. 2010 vykonané hlavné pojednávanie, ktorého sa zúčastnil právny predchodca navrhovateľky aj jeho obhajca. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/5/2004 zo dňa 09. 09. 2010 bol obžalovaný C. X. oslobodený spod obžaloby, pretože skutok, ktorý sa mu kládol za vinu nie je trestným činom.

Listom zo dňa 16. 09. 2010, doručeným právnenému predchodcovi navrhovateľky dňa 17. 09. 2010 vyčíslil JUDr. Jozef Polák trovy obhajoby v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5T 5/04 na sumu 997,29 Eur za 4 úkony právnej služby po 120,23 Eur (príprava a prevzatie zastupovania, účasť na pojednávaní dňa 07. 04. 2010, 17. 05. 2010, 09. 09. 2010), 4x režijný paušál po 7,21 Eur (rok 2010), náhrada za stratu času vo výške 216,36 Eur /3x (6 x 12, 02 Eur)/, náhrada cestovného vo výške 111,94 Eur (z toho 37,14 Eur za cestu na pojednávanie dňa 07.04.2010 Dolný Kubín - Banská Bystrica a späť, čo predstavuje 152 km osobným motorovým vozidlom VOLKSWAGEN PASSAT, ev. č. XXX-X,XI pri spotrebe 5,6l na 100 km, základnej náhrade za 1 km 0,183 Eur a pri cene paliva 1,095 Eur/l; suma 37,41 Eur za cestu na pojednávanie dňa 17. 05. 2010 Dolný Kubín - Banská Bystrica a späť, rovnakým motorovým vozidlom, pri cene PHM 1,127 Eur/l, suma 37,39 Eur za cestu na pojednávanie dňa 09. 09. 2010 Dolný Kubín - Banská Bystrica a späť pri cene PHM 1,125 Eur/l), k tomu 19 % DPH vo výške 159,23 Eur. Trovy obhajoby boli právnym predchodcom navrhovateľky uhradené dňa 28. 09. 2010, čo vyplýva z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 28. 09. 2010 ako aj z prehľadu pohybov v pokladni JUDr. Jozefa Poláka za september 2010 a z čestného prehlásenia C. X. zo dňa 31. 07. 2013.

Z obsahu spisu vyplýva, že väzba právneho predchodcu navrhovateľky trvala 77 dní od 20. 11. 1998 do 05. 02. 1999, teda 41 dní v roku 1998 a 36 dní v roku 1999.

Podľa údajov Štatistického úradu Slovenskej republiky bola priemerná mesačná nominálna mzda zamestnanca v hospodárstve SR za rok 1997 vo výške 306,25 Eur, za rok 1998 vo výške 332,04 Eur. Jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR je potom 10,21 Eur za rok 1997 a 11,07 Eur za rok 1998.

Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 20. 09. 2011 vyplýva, že bola adresovaná Generálnej prokuratúre SR. Právny predchodca navrhovateľky si v žiadosti uplatnil náhradu škody vo výške 1 814,42 Eur, z toho sumu 997,29 Eur titulom náhrady trov obhajoby v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a sumu 817,13 Eur titulom nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom do 31. 12. 2012).

Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 11. novembra 2011 právnenému zástupcovi právneho predchodcu oznámila, že žiadosť na náhradu škody zo dňa 20. 09. 2011 považuje v plnom rozsahu za nedôvodnú. Nijakým spôsobom nespochybňovala, že by nebola príslušným orgánom na prerokovanie nároku na náhradu škody.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), c) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

V § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. sú taxatívne vymenované dôvody, kedy právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nevznikne.

Podľa § 15 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní, l) orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci;

Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 4, 5 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012, výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o

treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa 27 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. (Zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť 1. júla 2004)

Predmetom konania je náhrada škody vo výške 997,29 Eur spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v podobe vynaložených nákladov právneho predchodcu navrhovateľky na trovy obhajoby v trestnom konaní a ďalej náhrada škody vo výške 817,13 Eur ako nemajetková ujma za nezákonnú väzbu práneho predchodcu navrhovateľky v období od 20. 11. 1998 do 05. 02. 1999.

Vzhľadom k tomu, že právny predchodca navrhovateľky bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/5/2004 zo dňa 09. 09. 2010, súd posudzoval nárok navrhovateľky podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.

Pokiaľ ide o aktívnu legitímáciu navrhovateľky, súd mal preukázané, že žalovanú pohľadávku nadobudla spolu s príslušenstvom Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 09. 2011. Pasívne legitimovaný je v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát, za ktorý koná v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) a písm. l) zákona č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra SR.

Vykonaným dokazovaním bol preukázaný skutkový stav tak, ako je popísaný vyššie. Uznesením vyšetrovateľa KÚV PZÚ Banská Bystrica KÚV- 130/10-98 zo dňa 19. 11. 1998 bolo voči právnemu predchodcovi navrhovateľky vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal právny predchodca navrhovateľky sťažnosť, ktorú prokurátor ako nedôvodnú zamietol. Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. Tp 93/98 zo dňa 21. 11. 1998 rozhodol o vzatí právneho predchodcu navrhovateľky do väzby, ktorý podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. Tpo 209/98 napadnuté uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zrušil a zároveň zobral právneho predchodcu navrhovateľky do väzby podľa § 68 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného zákona s určeným začiatkom trvania väzby od 20. 11. 1998 o 14:20 hod., s miestom výkonu väzby ÚZVJS Banská Bystrica. Na základe príkazu Okresného súdu Banská Bystrica č. Tp 93/98 zo dňa 11. 01. 1999 bol právny predchodca navrhovateľky premiestnený z Ústavu na výkon väzby Banská Bystrica do ÚVV Leopoldov v čase od 11. 01. 1999 do 31. 01. 1999 a prepustený na slobodu uznesením krajského prokurátora v Banskej Bystrici č. 1Kv 96/98 zo dňa 05. 02. 1999. V konaní sa teda preukázalo, že právny predchodca navrhovateľky bol vo väzbe 77 dní, od 20.11. 1998 do 05. 02. 1999. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici podal dňa 14. 05. 2003 obžalobu proti právnemu predchodcovi navrhovateľky za účastníctvo vo forme pomoci k trestnému činu sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 248 ods. 1,5 Trestného zákona. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/5/2004 zo dňa 09. 09. 2010 bol právny predchodca navrhovateľky oslobodený spod obžaloby, pretože skutok, ktorý sa mu kládol za vinu nie je trestným činom. Súd mal ďalej preukázané, že právny predchodca navrhovateľky bol v trestnom konaní zastúpený advokátom JUDr. Jozefom Polákom, ktorý mu vyúčtoval trovy právneho zastúpenia vo výške 997,29 Eur, a právny predchodca navrhovateľky ich uhradil dňa 28. 09. 2010. Výška trov obhajoby nebola medzi účastníkmi konania sporná. Ďalej bolo v konaní preukázané, že právny predchodca navrhovateľky si náhradu škody v súlade s § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. uplatnil u príslušného orgánu, ktorý na jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odpovedal listom zo dňa 11. 11. 2011 tak, že ju zamietol.

Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci je nezákonné rozhodnutie, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že uvedené podmienky boli splnené súčasne, preto návrh v časti zaplatenia sumy 997,29 Eur je dôvodný.

Pokiaľ ide o prvú podmienku - existencia nezákonného rozhodnutia, podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. je, aby takéto rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom a poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009, pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Prihliadnuc na uvedené rozhodnutie dospel súd k záveru, že uznesenie KÚV PZÚ Banská Bystrica KÚV-130/10-98 zo dňa 19. 11. 1998 o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko právny predchodca navrhovateľky bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/5/2004 zo dňa 09. 09. 2010.

Pokiaľ ide o druhú podmienku - existenciu škody, v § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je výslovne uvedené, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. V konaní sa preukázalo, že právnenému predchodcovi navrhovateľky vznikla škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch na trovy obhajoby vo výške 997,29 Eur uhradených právnym predchodcom navrhovateľky dňa 28. 09. 2010. Ich výška nebola sporná.

Pokiaš ide o tretiu podmienku súd dospel k záveru, že príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou je daná, nakoľko nebyť nezákonného rozhodnutia, škoda spočívajúca v trovách obhajoby by právnenému predchodcovi navrhovateľky nevznikla.

Rozhodujúce pre posúdenie zákonnosti a opodstatnenosti väzby je spôsob, akým skončilo trestné stíhanie vedené voči určitej osobe. Základnou podmienkou je skutočnosť, že nedôjde k právoplatnému vysloveniu viny obžalovaného za skutok v súvislosti s ktorým bol vzatý do väzby. Trestné stíhanie voči určitej osobe musí skončiť jedným z týchto spôsobov: zastavením trestného stíhania, alebo oslobodením obžalovaného spod obžaloby, alebo postúpením veci inému orgánu. V danom prípade bol právny predchodca spod obžaloby oslobodený, preto mu v súlade s § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. vzniklo právo na náhradu škody za nezákonnú väzbu v podobe nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma je ujma, ktorá nastala v inej ako majetkovej sfére poškodeného a je potrebné ju posudzovať v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012. Nakoľko predmetom konania je nemajetková ujma titulom nezákonnej väzby, teda rozhodnutia v zmysle § 8 zákona č. 514/2003 Z.z., a súčasne neboli zistené dôvody pre nepriznanie náhrady škody v zmysle § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., súd v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 priznal náhradu nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške 817,13 Eur ako náhradu škody za väzbu a obmedzenie osobnej slobody v období od 20. 11. 1998 do 05. 02. 1999. Nemajetková ujma bola uplatnená v najnižšej možnej zákonnej výške, vyčíslená v súlade so zákonom, preto súd aj v tejto časti návrhu vyhovel.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31. 01. 2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Právny predchodca navrhovateľky požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 20. 09. 2011, na ktorý Generálna prokuratúra SR odpovedala listom zo dňa 11. 11. 2011. Vzhľadom na ustálenú súdnu prax, súd v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. priznal navrhovateľke zákonný úrok z omeškania zo

žalovanej sumy od 12. 11. 2011, t.j. odo dňa nasledujúceho po podaní odpovede na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, do zaplatenia. Vo zvyšnej časti súd úrok z omeškania zamietol.

O trovách konania súd rozhodoval podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a navrhovateľke, neúspešnej v pomerne nepatrnej časti, priznal voči odporcovi náhradu trov konania. Keďže poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb.), predmetné konanie je v zmysle § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30. 09. 2012 od poplatku oslobodené, trovy navrhovateľky pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 1 201,33 Eur. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za 6 úkonov právnej služby á 81,33 Eur z hodnoty veci 1 814,42 Eur v zmysle § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a), b), c) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30. 06. 2013 (prevzatie veci a príprava zastúpenia zo dňa 02. 07. 2012, podanie návrhu vo veci samej zo dňa 03. 07. 2012, účasť na pojednávaní dňa 07. 03. 2013, dňa 04. 06. 2013, doloženie dokladov na výzvu súdu zo dňa 17. 04. 2013, vyjadrenie zo dňa 14. 08. 2013) a jedného úkonu právnej služby (účasť na pojednávaní dňa 18. 10. 2013) vo výške odmeny 81,33 Eur v zmysle § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení, k tomu režijný paušál 2 x 7,63 Eur za úkony v roku 2012, 5x 7,81 Eur za úkony v roku 2013 v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky, náhradu za stratu času podľa § 15 písm. b) v spojení s § 17 ods. 1 vyhlášky vo výške 234,18 Eur (3x po 6 začatých polhodín á 13,01 Eur za cestu na pojednávanie dňa 07.03.2013, 04. 06. 2013, 08. 10. 2013) a náhradu cestovného podľa § 15 písm. a) v spojení s § 16 ods. 4 vyhlášky vo výške 143,31 Eur (3x 47,77 Eur za cestu na pojednávanie dňa 07.03.2013, 04. 06. 2013 a 08. 10. 2013 Dolný Kubín - Banská Bystrica a späť, čo predstavuje 3x 152 km osobným motorovým vozidlom AUDI A 8l, ev. č. K.-L., pri spotrebe 9,4 l na 100 km, základnej náhrade za 1 km 0,183 Eur a pri cene paliva 1,396 Eur/l). Nakoľko je právny zástupca platcom DPH, súd mu k trovám právneho zastúpenia priznal i 20% DPH vo výške 200,22 Eur. Súd pri rozhodovaní o trovách právneho zastúpenia vychádzal z vyčíslenia trov právneho zastúpenia právnym zástupcom navrhovateľky predloženom súdu podaním zo dňa 09. 10. 2013 (č.l. 118 spisu). Súd nepriznal právnomu zástupcovi navrhovateľky tarifnú odmenu za úkony právnej služby v uplatnenej výške 91,29 Eur z hodnoty veci 2 146,83 Eur (istina 1 814,42 Eur + kapitalizovaný úrok z omeškania od 27. 09. 2011 do 08. 10. 2013 v sume 332,41 Eur), ale z istiny 1 814,42 Eur vo výške 81,33 Eur za každý úkon, nakoľko má v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky za to, že hodnotou veci je istina 1 814,42 Eur. Súd zároveň nepriznal príslušnú DPH zo zníženej odmeny.“

Proti rozsudku odvolanie podal odporca.

Odporca navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť v častiach, pokiaľ bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľke 1 814,42 € s 9% ročným úrokom z omeškania od 12. 11. 2011 až do zaplatenia v lehote do 15 dní. A vo výroku, ktorým bol zaviazaný nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 1 211,33 € pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. Jozefa Poláka, vedeného vo E., a.s..

Dôvodil, že v napadnutej časti rozsudku bol porušený zákon.

Súd síce ustálil, že nezákonným rozhodnutím je uznesenie o vznesenie obvinenia právnemu predchodcovi navrhovateľky, ktoré bolo vydané 19. 11. 1998, ale zároveň konštatoval, že pre výber právneho režimu potrebného na posúdenie nároku navrhovateľky je preň rozhodujúci dátum oslobodenia právneho predchodcu navrhovateľky spod obžaloby t.j. 09. 09. 2010.

Odporca je toho názoru, že súd postupoval podľa svojej predstavy a nenechal sa zmiest' platnou právnou úpravou. Pred úvahou o potrebe postupovať podľa zák. č. 58/1969 Zb. , ktorá korešponduje so znením zákona č. 514/2003 Z.z. § 27 ods. 2 uprednostnil právne bezvýznamný dátum oslobodenia právneho predchodcu navrhovateľky spod obžaloby, na čom následne založil nezákonný výber právneho predpisu potrebného pre posúdenie uplatneného nároku.

Prejednávaná vec sa však spravuje režimom zákona č 58/1969 Zb., preto mohlo štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní zastupovať len a výlučne Ministerstvo spravodlivosti SR (§ 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.).

Súd sám odvíja dôvodnosť návrhu len od existencii nezákonného rozhodnutia. Za tohto právneho stavu súd nebol oprávnený priznať navrhovateľke i náhradu nemajetkovej ujmy, pretože zákon č. 58/1969

Zb. tento inštitút nepozná a neupravuje. Naviac k priznaniu nároku na náhrady nemajetkovej ujmy súd neopravňuje ani ním viackrát citovaná zmluva o postúpení pohľadávky, pretože nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká podľa ustálenej judikatúry až okamihom, keď súd úsudkom určí jej rozsah. V štádiu predbežného prerokovania nároku alebo medzi ukončením predbežného prerokovania nároku a rozhodnutím súdu vo veci samej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknúť nemôže, pretože o jej rozsahu by rozhodoval súd (aj to len za podmienky, že by relevantná právna úprava priznanie takéhoto nároku umožňovala).

Súd navrhovateľke priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bez opory v relevantnej právnej úprave a porušil aj ustanovenie § 157 ods. 2 OSP, pretože v odôvodnení rozsudku nevysvetlil, prečo sa odklonil od znenia § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.

V dôsledku toho pochybenia je daná i arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

V konaní bol spochybnený aj vznik škody spočívajúcej v zaplatení trov právneho zastúpenia právneho predchodcu navrhovateľky, preto sa súd nemohol uspokojiť iba s jeho čestným prehlásením, ale mal realizovať jeho výsluch (ako to navrhoval odporca) a to či už sám alebo dožiadaným súdom. Čestné prehlásenie nie je spôsobilé nahradiť svedeckú výpoveď, pretože právny tlak na jeho pravdivosť je nesporne nižší. Pri ľživom čestnom prehlásení hrozí tomu, kto ho podal, len priestupkové konanie, ale pri (ľživej svedeckej výpovedi urobenej pred súdom už trestný postih).

K podanému odvolaniu sa vyjadrila navrhovateľka. Podľa nej námietky žalovaného uvedené v odvolaní nie sú dôvodné a ani vo svojom súhrne nezakladajú dôvod na žalovaným navrhnuté zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalovaný v priebehu celého pojednávania na prvom stupni nijakým spôsobom nespochybnil, že základ nároku žalobcu je daný. Súd správne konštatoval, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť má aj zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby. Oslobodzujúci rozsudok má rovnaké právne dôsledky a preto námietka žalovaného o neexistencii zrušeného nezákonného právoplatného rozhodnutia je bezpredmetná.

Odporca účelovo spochybňuje právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, pričom účelovo ignoruje skutočnosť, že rozhodnutie uznesenia vyšetrovateľa KÚVPZ Banská Bystrica kúv-130/10-98 zo dňa 19. 11. 1998, ako aj postup a ďalšie konanie OČTK v tomto trestnom konaní možno v zmysle ustálenej judikatúry považovať za nezákonné iba v súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T 5/2004 zo dňa 09. 09. 2010, ktorým bol právny predchodca žalobkyne spod žaloby oslobodený. K vydaniu oslobodzujúceho rozsudku došlo až za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z..

Navrhovateľka považuje aplikáciu ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v spornom prípade za súladnú so zmyslom a teleologickým výkladom príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Zmysluprávnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá škoda spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola primerane odčinená.

Žalobkyňa sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, že v konaní mal právo ako orgán konajúci v mene žalovaného vystupovať Ministerstvo spravodlivosti SR. Poukazuje na ust. § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. V danom prípade došlo ku škode žalobcu v trestnom konaní a túto skutočnosť nespochybnil ani žalovaný.

Trestné stíhanie voči právnomu predchodcovi žalobcu začalo v dôsledku uznesenia vyšetrovateľa policajného zboru. Proti tomuto uzneseniu právny predchodca žalobcu podal sťažnosť, ktorú prokurátor svojim uznesením zamietol. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánov verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra ako aj Generálna prokuratúra SR.

Žalobkyňa má za to, že orgánom oprávneným konať v mene štátu je s poukazom na ustanovenia trestného poriadku a s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra SR. Žiadosť o predbežné prerokovanie náhrady škody sa dostala do dispozičnej sféry Generálnej prokuratúry, ktorá tejto žiadosti nevyhovela.

Žalobkyňa plne reflektuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu a tento považuje za vecne správny. Navrhuje, aby odvolací súd tento rozsudok v celom rozsahu potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí konštatuje, že väzba právneho predchodcu navrhovateľky trvala 77 dní od 20. 11. 1998 do 05. 02. 1991 teda 41 dní v roku 1998 a 36 dní v roku 1999.

Ďalej súd konštatoval, že Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. TP 93/98 zo dňa 21. 11. 1998 rozhodol o vzatí právneho predchodcu navrhovateľky do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. a/,b/ Trestného poriadku. Proti uzneseniu podal právny predchodca navrhovateľky sťažnosť ústne do zápisnice na neverejnom zasadnutí. Krajský súd v Banskej Bystrici na neverejnom zasadnutí dňa 21. 12. 1998 túto sťažnosť prejednal a vydal uznesenie sp. zn. TPO 209/98, ktorým napadnuté uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zrušil a zároveň zobral právneho predchodcu navrhovateľky do väzby podľa § 68 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku s určením začiatkom trvania väzby od 20. 11. 1998 o 14,20 hod.

V konečnom dôsledku bol právny predchodca navrhovateľky spod obžaloby oslobodený a to rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T 5/2004 zo dňa 09. 09. 2010 a preto súd posudzoval nárok navrhovateľky podľa ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z.

Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa o potrebe posudzovania nároku podľa ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z. je veľmi strohé a odvolací súd dáva za pravdu žalovanému, že súd prvého stupňa náležite neodôvodnil svoje rozhodnutie a nevysvetlil, prečo sa odklonil od znenia § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z..

Ustanovenie § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. stanovuje: „zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.“

Aj ustanovenie § 27 ods. 1 zákona uvádza zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

V oboch prípadoch zákon dáva dôraz na časť, kedy boli rozhodnutia vydané a nie na čas, kedy bolo rozhodnuté o ich nezákonnosti.

Odvolací súd preto považuje na nesprávny záver súdu prvého stupňa, ktorý nároky žalobkyne posudzoval podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a nie podľa zákona č. 58/69 Zb.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.